

Vi anbefaler

PR-foto

DREW LUFTER SINE RADIOHITS

Drew har været uundgåelig i radioen det seneste år. Hendes velsmurte popsange har løftet stemningen på især P3 og P4, hvor "Take It Back" og "Perfect Disaster" har været i tung rotation. Drew Sycamore, som det danske talent også kalder sig, lufter sine sange denne weekend. Fredag spiller hun i Aarhus, hvor koncerten er rykket fra Train til et større lokale i Musikhuset. Lørdag er hun i Kulisselagret i Horsens. Begge dage leveres opvarmningen af en anden ny radiofavorit, Dophia. NIPE

PR-foto

VISUEL SKØNHED I FORURENING OG ATOMULYKKER

På Munkeruphus i Dronningmølle vises indtil 1. november den helt fantastiske og dybt interessante soloudstilling "Vidnesbyrd" med lyd- og videoværker af Jacob Kirkegaard, som efterhånden er blevet et internationalt navn for sine meget æstetiske og gennemarbejdede værker. På den aktuelle udstilling på Munkeruphus viser Jacob Kirkegaard nye og meget smukke videoværker med en helt utrolig lydside, som omhandler livet og døden, den omsiggribende forurening og især om al det affald, som vi mennesker producerer. Trods de deprimerende temaer så formår Jacob Kirkegaard gennem lyd og billeder at skabe en visuel skønhed i forfaldet, om det så er i Tjernobyl, Fukushima eller på Grønlands smeltende indlandsis. En vedkommende udstilling, som bør ses. BESC

BEGAVET REVY I BRÆDSTRUP

De fleste af årets sommerrevyer er lagt ned af corona, men Pejsegårdens "Late Night Show" i Brædstrup er en af undtagelserne, og den er tilmed anbefalelsesværdig. Bag dinnerforestillingen står en lang række dygtige og kendte revy-kunstnere som Julie Steincke og Gordon Kennedy, der formår at kombinere alvor med humor på en måde, så publikum også kommer til mere sig selv og egne forudfattede meninger. Tilmed synger de godt. En hyggelig og begavet revy hver fredag og lørdag til 14. november. LAWA

PR-foto

KUNSTUDSTILLING

Krukker på gyngende udstillingsrum fy

Leret er in blandt unge kunstnere, som udstiller 60 meget forskellige krukker i teatralisk lys og masser af jord på Gl. Holtegaard

"FED LER"

Krukker i kunsten nu.
Gl. Holtegaard i Holte.
Indtil 10. jan. 2021

Ved ankomsten til Gl. Holtegaard undres man helt spontant over, at store dele af gårdspladsens græsplæne er gravet op. Heldigvis står der på et lille skilt, at al jorden ligger inde i bygningen som et vigtigt element i udstillingen "Fed ler".

Og ganske rigtigt, der er jord overalt på udstillingen på gulv såvel som på podier. Derfor er der ingen tvivl om, at

Af Bente Scavenius

det er en udstilling med et koncept, der på alle måder handler om jord og ler og det af den fede slags.

Leret som materiale har i de seneste år været in blandt den unge generation af billedkunstnere. Den ene efter den anden har ladet sig udfordre af det meget føjelige og bløde materiale og anvendt det i alverdens processer, hvor det med held er genopstået med nye og originale kunstneriske udtryk.

Leret har ellers pr. tradition været forbeholdt keramikere, men når det er sagt, så har materialet altid haft en tiltrækningskraft ikke blot på billedhuggere, men sandelig også på malere og det lige fra slutningen af 1800-tallet. Allerede dengang blev værkerne betegnet som kunstnerkeramik. Det gjaldt dog fortrinsvis de værker, der var udført i et samarbejde mellem en billedkunstner og en pottemager; i dag er kunstnerkeramik oftest værker skabt af billedkunstnerne alene.

Udstillingen på Gl. Holtegaard består af kunstnerkeramik. Forstået på den måde, at det fortrinsvis er billedkunstnere, der har udført de mange meget fantasifulde værker, der hovedsagelig tager udgangspunkt i krukken som form. Enkelte af udstillingens værker er dog pottemagerkrukker,

Midt i mangfoldigheden og den noget overtydelige symbolik glædes man over den fantasifuldhed, som kunstnerne udviser

” Bente Scavenius, kunstanmelder

men bemalet af billedkunstnere såsom et meget fint eksemplar af Mie Mørkeberg med en art nouveau kvindefigur, der slynger sig elegant hen over den glaserede overflade.

Frie skulpturer

Selvom vassen, krukken eller beholderen er et gennemgående objekt, så er det ikke en udstilling af brugsgenstande. Tværtimod er det værker, der har karakter af frie skulpturer blot skabt i ler. Det er en frodig og sanselig udstilling, der vidner om en smittende skabertrang.

Netop ordet skabertrang falder én ind på vejen rundt på udstillingen, hvor de enkelte værker nærmest gror organisk ud af jordbunkerne. Men når det er sagt, så fremstår udstillingen også som en meget bevidst iscenesættelse med mørke tekstiler på væggene og brune, tunge gardiner for vinduerne. Alt er brunt i brunt kun oplyst af en

ende grund i ldt med jord

teatralisk lysætning, der får de enkelte værker til at få en overeksponeret, kultisk karakter.

Udstillingens symbolik er åbenlys, da jorden her fremstår som altings oprindelse; ud af jorden er livet opstået. Som livets oprindelse forbindes jorden i mange kulturer med kvinden som den altfavnende moder jord. Den frugtsommelige kvinde er symbol på liv, der som en beholder bærer sit barn. Dermed får beholderen – eller bedre krukken – en symbolsk betydning, og det er, ifølge katalogteksten, et afsæt for udstillingen.

Ét er udstillingens åbenlyse symbolik, et andet er de deltagende kunstnere og alle deres krukker. Der er en 60 stykker af dem, og de indgår alle i jorderiget på Gl. Holtegaard, hvor man vader rundt iført tøfler for rigtigt at fornemme den gyngende grund.

Midt i mangfoldigheden og den noget overtydelige symbolik glædes

man over den fantasifuldhed, som kunstnerne udviser i forhold til leret som materiale. På gulvet, i hjørner, på podier og i landskabelige jordbunker ses underfundige, romantiske, snurri-ge, science-fiction-inspirerede, groteske, dramatiske og sirlige keramiske værker af meget forskellige kunstnere.

Såsom Rose Eken med en vidunderlig blomsteropsats, Ida Kvetny med en flamboyant vase, Karl Monies, Frederik Næblerød og Andreas Schulenburg med sære krukker, Klara Lilja med underfundige væsener og Cathrine Raben Davidsen med romantiske vaser. Dertil kommer enkle, stilrene søjler af Ursula Nistrup, rustikke krukker af Frederik Nysted-Larsen og et helt landskab med objekter af Nour Fog.

Der er ingen tvivl om, at det keramiske univers er blevet attraktivt for en ung generation af kunstnere, som det også var det for kunstnerne i slutningen af 1800-tallet.

Det er fascinerende at gå rundt på Gl. Holtegaard og se på den store fantasi, som kunstnerne udviser med lerkrukken som omdrejningspunkt. PR-foto: David Stjernholm

TEATER

Kristoffer Helmuth, Mads Wille, Steen Stig Lommer og Nicolas Bro er et suverænt team i "Mens vi venter på Godot". PR-foto: Robin Skjoldborg

Absurd teater på højeste niveau

Godt skuespil fra alle fire medvirkende og smidig instruktion er den sikre kombination, som gør "Mens vi venter på Godot" til en stor oplevelse på Teatret ved Sorte Hest

★★★★★

"MENS VI VENTER PÅ GODOT"

Teatret ved Sorte Hest, København.
Indtil 10. oktober

Af Lars Wallenberg

Nicolas Bro og Mads Wille brillerer på Teatret ved Sorte Hest i København i det absurde teaters mest berømte hovedværk "Mens vi venter på Godot". En forestilling, der spiller alt for sjældent, men så meget desto mere bør man benytte lejligheden til at se denne begavede og her også meget velspillede forestilling. Den vil stå som en af teatersæsonens mest væsentlige også takket være Maria Vinterbergs smidige iscenesættelse.

Samuel Becketts forestilling er med andre ord slet ikke til at komme uden om, til trods for at den også er ret underlig. Omdrejningspunktet er her det meningsløse i verden, en verden som i denne form er urealistisk og frigjort fra psykologiske konflikter, og læg dertil at der ikke er et fremadskridende handlingsforløb. Alt forbliver en stillestående verbal dans på stedet, og starten kunne lige så godt være slutningen på stykket.

Der er derfor heller ingen årsags-sammenhænge, og personerne taler hele tiden forbi eller parallelt med hinanden, mens indholdet – som ordene – kører i ring. Lyder det kompliceret og skørt? Ja og nej. Det er svært at sætte sig ud over, at dette langt fra er almindeligt teater, og ja, det er skørt, men på den begavede, underholdende og fascinerende måde.

Det er ikke bare vanskeligt at forstå absurd teater, det er også vanskeligt at spille. For det kræver ikke bare et stort talent, det kræver også en hårfin evne til at lege med sproget, både det, der bliver sagt, og det, der ikke bliver sagt. Kombineret med at alle skuespillerne inden for genren også skal være i stand til at gøre brug af deres komiske talent.

Mads Wille er vidunderlig i rollen som Vladimir, her i godt følgeskab med Nicolas Bro i rollen som Estragon. Specielt Bro har en nærmest legende tilgang til rollen, og præstationen lugter langt væk af internationalt format.

Misbruger andres svaghed

Stort kompliment også til Steen Stig Lommer i rollen som den piskesvingende Pozzo, her i makkerskab med Kristoffer Helmuth, der giver den som den næsten sadomasochistiske Lucky. På én gang underdanig samtidig med, at han også misbruger andres svaghed.

Hvem er det så, at disse to hovedpersoner venter på gennem hele stykket? Godot. Men hvem er Godot egentlig? Man ser aldrig Godot. Han dukker nemlig aldrig op, mens de to pjaltvagabonder venter på ham aften efter aften. Beckett selv blev engang spurgt, om Godot i virkeligheden er Gud. Et spørgsmål Beckett smilende aldrig svarede på, men prøv selv at indlæse tanken i stykket, og det får endnu en ny drejning.

Under alle omstændigheder er dette en vidunderlig oplevelse, hvor undtagelsen er Klaus Rifbjergs gamle, lemfældige og næsten sjuskede oversættelse, der ikke lever op til, hvad man kan forvente. Her kunne teaterforlaget, teatret og ikke mindst publikum være meget bedre tjent med en god nyoversættelse, og den sjuskefejl koster en stjerne.

Men alt i alt, dette er en oplevelse, man må og skal opleve. Er man til et overflødigshorn af begavet non-sens, der alligevel giver mening, så er dette et must-do.